

projednávané věci článek 3 obecného zákona o clech a odváděných dávkách koordinovaný královským nařízením ze dne 18. června 1977 (Belgisch Staatsblad ze dne 21. září 1977, s. 11425), potvrzený zákonem o clech a odváděných dávkách ze dne 6. července 1978 (Belgisch Staatsblad ze dne 12. srpna 1978, s. 9013) a ke dni 1. ledna 1990 nahrazený článkem 72 zákona ze dne 22. prosince 1989, kterým se stanoví daňová právní úprava (Belgisch Staatsblad ze dne 29. prosince 1989, s. 21141),

nebo mají členské státy k provedení čl. 217 odst. 2 celního kodexu do svých vnitrostátních právních předpisů povinnost stanovit, jakým způsobem v praxi probíhá zaúčtování částek cel ve smyslu čl. 217 odst. 1 celního kodexu, tak aby dlužník mohl ověřit, zda bylo toto zúčtování celními orgány skutečně provedeno?

2) Je třeba čl. 217 odst. 2 vykládat v tom smyslu, že pokud vnitrostátní právní předpisy pouze stanoví, že

— se ve smyslu těchto vnitrostátních právních předpisů „zaúčtováním“ rozumí „zapsání odváděné dávky odpovídající celnímu dluhu do účetních dokladů nebo na jiný rovnocenný nosič údajů“ — v projednávané věci čl. 1 bod 6 obecného zákona o clech a odváděných dávkách koordinovaný královským nařízením ze dne 18. června 1977 (Belgisch Staatsblad ze dne 21. září 1977, s. 11425), potvrzený zákonem o clech a odváděných dávkách ze dne 6. července 1978 (Belgisch Staatsblad ze dne 12. srpna 1978, s. 9013) a ke dni 1. ledna 1994 nahrazený článkem 1 bodem 4 zákona o změně a doplnění obecného zákona o clech a odváděných dávkách (Belgisch Staatsblad ze dne 30. prosince 1993, s. 29031),

a

— předpisy o zaúčtování a podmínky pro zaplacení odváděných dávek při existenci daňového dluhu jsou stanoveny v nařízeních Evropských společenství — v projednávané věci článek 3 obecného zákona o clech a odváděných dávkách koordinovaný královským nařízením ze dne 18. června 1977 (Belgisch Staatsblad ze dne 21. září 1977, s. 11425), potvrzený zákonem o clech a odváděných dávkách ze dne 6. července 1978 (Belgisch Staatsblad ze dne 12. srpna 1978, s. 9013) a ke dni 1. ledna 1990 nahrazený článkem 72 zákona ze dne 22. prosince 1989, kterým se stanoví daňová právní úprava (Belgisch Staatsblad ze dne 29. prosince 1989, s. 21141),

celní úřady mohou tvrdit, že jimi provedené zanesení odváděné dávky do formuláře 1552 B nebo do databáze dluhů PLDA (elektronická databáze celních dluhů), jakož i jakýkoli jiný jimi provedené zapsání nebo zanesení odváděné dávky na jiný rovnocenný nosič údajů je třeba považovat za zaúčtování částek cel ve smyslu čl. 217 odst. 1 celního kodexu?

3) Musí být v případě, že zanesení odváděné dávky do formuláře 1552 B provedené celními úřady je třeba považovat za zaúčtování částek cel ve smyslu čl. 217 odst. 1 celního kodexu, článek 217 celního kodexu vykládán v tom smyslu, že pouze zanesení přesné částky odváděné dávky, která vyplývá z celního dluhu na formuláři 1552 B, je třeba považovat za zaúčtování částek cel ve smyslu čl. 217 odst. 1 celního kodexu?

Kasační opravný prostředek podaný dne 6. července 2011 Mauricem Emramem proti rozsudku Tribunálu (druhého senátu) vydanému dne 10. května 2011 ve věci T-187/10, Emram v. OHIM

(Věc C-354/11 P)

(2011/C 282/13)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Účastník řízení podávající kasační opravný prostředek: Maurice Emram (zástupce: M. Benaví, advokát)

Další účastníci řízení: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory), Guccio Gucci Spa

Návrhová žádání

Účastník řízení podávající kasační opravný prostředek žádá Soudní dvůr, aby:

— zrušil rozsudek Tribunálu v plném rozsahu, jelikož zamítl žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí prvního odvolacího senátu OHIM ze dne 11. února 2010,

— zrušil rozhodnutí odvolacího senátu na základě článku 61 statutu Soudního dvora,

— uložil OHIM náhradu nákladů řízení vynaložených před Tribunálem a Soudním dvorem a společností Gucci náhradu nákladů řízení před OHIM a Tribunálem.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatel) uplatňuje porušení čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení Rady č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství⁽¹⁾, jakož i porušení článku 17 nařízení Rady č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství⁽²⁾.

V tomto ohledu navrhovatel zprv uvádí, že Tribunál dospěl k závěru, že existuje nebezpečí záměny, aniž zohlednil veškeré relevantní skutečnosti daného případu, zejména neuznání starších ochranných známek na trhu, rozlišovací způsobilost starších ochranných známek, skutečný výskyt jiných výrobků téhož druhu na trhu s různým označením „G“ a míru důležitosti, kterou určená veřejnost připisuje tomuto druhu označení pro účely identifikace obchodní značky. Navrhovatel navíc tvrdí, že Tribunál dospěl k nesprávnému posouzení ohledně podobnosti kolidujících známek vyplývajícím zejména ze zkrácení skutkového stavu, nesprávného posouzení rozlišovací způsobilosti a dominantní povahy starších ochranných známek, jakož i nesprávného posouzení povahy dotčených výrobků.

Navrhovatel zadruhé uplatňuje to, že Tribunál nesprávně aplikoval judikaturu, jelikož v rozporu s článkem 17 výše uvedeného nařízení 207/2009 nezohlednil předchozí vnitrostátní rozhodnutí.

Navrhovatel konečně tvrdí, že Tribunál porušil zásadu rovného zacházení, jelikož podobnost označení posoudil pouze částečně tím, že nezohlednil slovní obsah přihlašované ochranné známky a označení porovnával na základě příliš širokých kritérií.

(¹) Úř. věst. L 11, 14.1.1994, s. 1, Zvl. vyd. 17/01, s. 146.

(²) Úř. věst. L 78, s. 1.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nizozemsko) dne 6. července 2011 — G. Brouwer v. Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

(Věc C-355/11)

(2011/C 282/14)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Účastníci původního řízení

Žalobce: G. Brouwer

Žalovaný: Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

Předběžné otázky

1) Je třeba vykládat směrnici 91/629/EHS (¹) v tom smyslu, že z ní vyplývající požadavky na hospodaření ve smyslu článku 4 nařízení (ES) č. 1782/2003 (²) se vztahují i na telata, která chová vlastník zemědělského podniku v rámci chovu za účelem produkce mléka?

2) V případě záporné odpovědi na tuto otázku, umožňuje poté okolnost, že tato směrnice byla v určitém členském státě provedena právními předpisy, jimiž jsou uvedené požadavky na chov takových telat nicméně vztaženy, považovat nedodržení těchto požadavků v tomto členském státě za nutný důvod ke snížení nebo vyloučení podle článku 6 nařízení č. 1782/2003?

(¹) Směrnice Rady ze dne 19. listopadu 1991, kterou se stanoví minimální požadavky pro ochranu telat (Úř. věst. L 340, 11.12.1991, s. 28; Zvl. vyd. 03/12, s. 144).

(²) Nařízení Rady (ES) č. 1782/2003 ze dne 29. září 2003, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (EHS) č. 2019/93, (ES) č. 1452/2001, (ES) č. 1453/2001, (ES) č. 1454/2001, (ES) č. 1868/94, (ES) č. 1251/1999, (ES) č. 1254/1999, (ES) č. 1673/2000, (EHS) č. 2358/71 a (ES) č. 2529/2001 (Úř. věst. L 270, 21.10.2003, s. 1; Zvl. vyd. 03/40, s. 269).

Žaloba podaná dne 8. července 2011 — Evropská komise v. Španělské království

(Věc C-360/11)

(2011/C 282/15)

Jednací jazyk: španělština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupce: L. Lozano Palacios, zmocněnec)

Žalovaný: Španělské království

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Španělské království, tím, že uplatňuje sníženou sazbu DPH na:

— léčivé látky, které lze obvykle používat při výrobě léčivých přípravků a které jsou k tomu vhodné, podle čl. 91.Uno.1. 5° a Dos.1.3^o španělského zákona o DPH;

— zdravotní výrobky, materiál, vybavení a zařízení, které, posuzováno objektivně, lze použít pouze k prevenci, diagnóze, léčbě, zmírnění nebo vyléčení nemocí a neduhů lidí nebo zvířat, ale které nejsou „obvykle určeny k léčení zdravotního postižení nebo ke zmírnění jeho důsledků, pro výlučnou osobní potřebu zdravotně postižených“, podle čl. 91.Uno.1. 6° druhého pododstavce španělského zákona o DPH;

— zařízení a pomůcky, které jsou hlavně a především určeny k vyrovnání tělesného postižení zvířat, podle čl. 91.Uno.1. 6° prvního pododstavce španělského zákona o DPH;